

Scheiner Júlia A Lottónyereménnyel

1956. március huszonharmadikán készült a kép. Otthon, az akkori házunk előtt csináltuk a képet, hogy maradjon meg emléke. A motoron egy székeklyáli fehérnép ül, Vas Ilonának hívták, együtt lottóztunk. Ez az asszony jött mindig takarítani, és mindig hozott valami tojást, ezt-azt. Ő vitt bele a lottózásba. Mondtuk, hogy nem adunk annyi pénzt érte, ezerhét-száz lej volt, de aztán négyen vettük meg a lottót: András öcsém felesége és az anyósa is társult. Ezt a német motorbiciklit nyertük. Romániában ez volt a legelső tárgynyeremény a lottón, addig csak pénzt kaptak. Ugyanabban az évben még nyertem a lottón kilenc-száz lej-t s egyszer négyszáz vagy négyszázötven lej-t. Andris akkor Bukarestben volt, hogy vegyen egy kicsi motort, mert nagyra nem volt pénz. Emlékszem, az egész házból összeszedte a pénzt, valami tizennégyezer lej-t vitt el. Bukarestben nem kapott olyan motort, amilyent ő akart, mind csak nagyok voltak, és nem újak. Hazafele Segesváron egy ismerős azt mondja neki: 'Na mit szólsz, hogy a testvéred nyert egy motorbiciklit?' Olyan boldogan jött haza. A motorbiciklit aztán megvette tőlünk az öcsém, vagyis

adott érte valamennyi pénzt. Schönbrunn Jenővel, az első férjemmel egy motorosbálon ismerkedtünk meg. Az öcsém nagy motoros volt, és benne volt a szervezőségben, s az Apolló vendéglő nagytermében rendezték a bált. 1950-ben mi csak a városházán esküdtünk meg. Abban az időben ott laktunk a Köteles utcai négyszobás lakásban, mindenik szobában egy-egy család lakott. Az egyik szobában én laktam Jenővel, a másikban Andrisék, a harmadikban Deutsch Gyuláék -- anyuka nővérének, Margitnak a fia a feleségével, a negyedikben pedig egy másik pár. Bubáék, ahogy Gyulát neveztük, közben építettek házat, s aztán elköltöztek. Amikor elköltöztek, András feleségének, Júliának az anyja költözött abba a szobába. A konyha közös volt, de mindenki külön főzött. Mindig valaki volt a soros: az egyik pucolta a kályhát, a másik mosogatott, s a harmadik főzött. Mindig csúfoltak, mert mikor mentem a konyhába, mondtam, hogy 'Na most félre a kályhától, mert jövök én'. Például ha valaki ment ki vacsorázni vagy ebédelni, mondta: 'Na, jösztek ti is?' Aki akart, az jött, aki nem, az maradt, de általában mindig együtt ettünk.